

fra Lagegaarden ned ad Aaen og Fjorden helt ud til Udbyghoi. I det Hele vil jeg ſige, at det, at en Mand ſkal have en ſaadan Eneret paa en ſaadan lang Strækning ikke alene til Lagefiſkeri men til alt Fiſkeri, er i og for ſig en ſaadan Urimelighed og en ſaa praktiſt uigjennemførlig Sag, at hver Gang man har forſøgt at vindicere ham en ſaadan Eneret, har det viiſt ſig efter kort Tid, at det er umuligt at overholde den. En ſaadan Dom har viiſt ſig ikke at kunne faae ſynderlig praktiſke Konſekventer, og det Samme tror jeg vil blive Tilfældet med den ſidſt fældede Dom af 1883. Man kan, ſaa længe man vil, tilkjende ham Eneretten paa de $6\frac{3}{4}$ Mil fra Lagegaarden, men han er ikke indrettet paa at tage al den Fiſk, ſom findes paa denne Strækning; man bryder denne Ret, det kan ikke være Andet, og ſaaledes vil det ogsaa blive i Fremtiden, og jeg tror derfor, at det ikke vil vare længe, førend man faar en ny Retſſag beſangaende.

Pauſen: Ogſaa jeg vil tillade mig en ganſke kort Bemærkning angaaende dette Spørgſmaal. Jeg vil henſtille til den høitærede Miniſter ſaavelſom til det høie Thing, om man ikke vilde tage under Overveiſe, hvorvidt det maatte anses for det Henſigtsmæſſigſte, hvad der er min Mening, at opſætte Afloſningen af denne Lagegaard, indtil der foreligger en Fiſkerilov. Mit Motiv til at nævne dette er ſimpelt og kort det, at ſaa længe en Mand har et Privilegium paa at fiſke et beſtemt Sted, ſaa ligger det i hans egen Interesſe at varetage Fiſkenes Talrigheid og at paſſe paa, at de mindre og yngre Fiſk undſlippe, og at kun det bliver borttaget ſom Fangſt, der er modent dertil. Men ſaasnart denne Eneret ophører og Fiſkeriet overgaar i forſkjellige Hænder, og der ſaa ikke er nogen Fiſkerilov, hvad der jo er de Herrer overordentlig vel bekjendt, at vi ikke have for Tiden, og navnlig ikke for Ferſtvandsomraadet, ſaa prisgiver man fuldstændig dette rige og værdifulde Fiſkeri i Randers Fjord af Lag. Jeg tror derfor, det maatte anses for rigtigſt at ſaſtkætte en Fiſkerilov, der i ſig ſelv indeholdt ſaadanne Beſtemmelſer, at man derigjennem havde fuld Betyggelſe for, naar Eneretten blev ophævet, at Lagen fremdeles vedblev at ſøge ind i Randers Fjord.

Bonløſſe: Jeg troede, den ærede Ordfører vilde have ſagt Noget i Anledning af det, der nu blev ſagt, men da han tier, kan jeg dog ikke lade være at ſige et Par Ord derom. Jeg tror, at det Forhold, at Hviſteretsdom nu er falden i denne Sag,

har gjort et ſaa stærkt Afbræk hos utallig mange Familier der, at det viiſt ikke er rigtig, om vi tilraade at vente med at afløſe den her omtalte Eneret, naar den kan afløſes paa rimelige Villkaar, indtil der udkommer en Fiſkerilov, thi Guderne maa vide, naar det bliver. Mange Familier kunne gaa tilgrunde forinden, og megen anden Skadefte ved en ſaadan Udsættelſe af Sagen. Jeg kan ikke Andet end tilraade, at vi ſøge at fremme denne Sag, uanſet, hvorledes det gaar med Fiſkeriloven.

Sagd: Maaſte jeg maa tillade mig den korte Bemærkning, at naar vi ſkulde have en Fiſkerilov, afhænger nærmest af Folkethinget ſelv, og naar man allevegne erkjender, at Lovens Nødvendighed er ſaa preſſerende, ſom man deſto værre udenfor Salen hører altfor ofte og indenfor Salen altfor hjaelden, lad det ſaa være et Tryk mere paa det høie Thing, at det gjør Uvov af, at vi faae en Fiſkerilov, thi efter min Mening er det ikke alene Fiſkeriet i Randers Fjord, men Fiſkeriet hele Landet over, ſom er Offeret for Folkethingets Sendrægtighed i Behandlingen af Fiſkeriloven.

Leth: Jeg vil kun ſige i Anledning af de Bemærkninger, ſom vi hørte fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Pauſen) og fra det ærede Medlem for Thingſted (Sagd), at jeg ikke indſer, at Ordningen af Forholdene ved Randers Fjord ſtaa i nogen Forbindelſe med en almindelig Fiſkerilov. Det er et ganſke ſpecielt Forhold, der er Tale om, et ſpecielt Forhold, ſom grunder ſig paa gamle Privilegier, paa gamle erhvervede Retigheder dels af Friſenvold Lagegaard, dels af Randers Borgere og dels maaſte af Andre, thi der er Flere, ſom foruden dem ere berettigede til at fiſke i diſſe Bænde. Det er derfor Forhold, ſom efter mit Skjønnende ikke ſtaa i nogenſomhelſt Forbindelſe med en almindelig Fiſkerilov. I en almindelig Fiſkerilov kan man ikke komme til at give Regler, ſom komme til at gribe ind her paa nogen afgjørende Maade eller paa nogen Maade, ſom vil være af nogen Betydning. Det er ſærlige Forhold, ſom maa ordnes ved ſærlige Beſtemmelſer. Forvrigt finder jeg mig naturligviſ ikke foranlediget til, i dette Dieblit at komme nærmere ind paa, hvorvidt Udgivelſen af en almindelig Fiſkerilov i en nærmere eller fjernere Fremtid er ønskelig eller ikke, eller hvorledes den ſkulde være.

Thorup: Jeg ſkal ikke udtale mig om, hvorvidt det er heldigt, om vi faae en Fiſkerilov eller ikke; men jeg tror, at det ikke